

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328

БРОЙ
27

ЖЕНИДБАТА НА РОТИЗЕНЪ

Въ странитѣ на далечния изтокъ разказватъ за чудната женидба на князь Ротизенъ.

Изучилъ всичко, той ходѣше по свѣта да търси щастieto. Той не обичаше преходнитѣ удоволствия и всички го обичаха за кротостта на погледа му, за добрината му, за простото му държание, изобщо за всичкитѣ ония небесни дарове, които пълнятъ сърдцата.

Единъ день той спрѣ до едно бистро поточе и си откъсна единъ лотосовъ листъ за да си направи чашка; въ това време дойде една млада робиня съ стомна въ ржка.

— Мило дете, ѣ каза той, ще ми дадешъ ли да пия отъ стомната?

Тя гребна вода и му даде да пие.

— Къде ще занесешъ тази вода? Я попита той после.

— Азъ пѣя тая стомна за господарката си, дъщерята на нашия царъ. Тя е несравнима принцеса и цѣлъ свѣтъ я обича.

Ротизенъ пи вода, благодари и робинята си отиде съ леки стѣпки.

Следъ малко, когато поливаше вода на главата на господарката си, тя ѣ каза:

— Когато черпѣхъ тази вода, единъ князь — чужденецъ ми поиска да пие; той утоли жаждата си отъ стомната; азъ никога не съмъ виждала таква благородно държание и таквъ кроткъ погледъ!

Тя говорѣше, водата се струеше и принцесата изведнажъ усѣти, че въ косата ѣ се заплете нѣкакъвъ малкъ предметъ. Тя видѣ, че това е прѣстенъ и го скри въ ржката си.

— Върни се пакъ да напълнишъ стомната, — каза тя, — и вижъ още ли седи принцътъ на брѣга на поточето.

Когато робинята излѣзе, принцесата помисли:

— Този скжпоцененъ прѣстенъ е сигурно на младия князь. Отъ това, което ще ми каже робинята, ще разбера дали той е нѣкой дързкъ човѣкъ, който нарочно го е спусналъ въ стомната, или пъкъ по волята на небото прѣстенътъ е падналъ отъ прѣста му, когато князътъ е пиелъ вода, за да ми възвести годеника, който Всемогщиятъ ми предопредѣля!

Младата робиня скоро се върна.

— Намѣрихъ княза потъналъ въ сълзи, — каза тя. — Той търсѣше въ тревата нѣкакъвъ скжпоцененъ прѣстенъ, който му билъ подарѣкъ отъ майка му, и ме помоли да му помогна да го намѣримъ.

Като чу това, принцесата промълви:

— Ако бѣше нѣкой дързкъ човѣкъ, той про- то щѣше да чака резултата на проташката си хитростъ. Напротивъ, въ това, което ми се случва, виждамъ волята на небото. Какъ да не помогна за нейното изпълняване, когато чувствамъ въ цѣлото си сжщество нѣкакво нѣжно вълнение!

И, като се обърна къмъ слугинята, тя прибави:

— Върни се при младия князь и му кажи тия думи: „Не търси вече прѣстена си, господарю. Ти ще го намѣришъ, когато могщия царъ, госпо-

даръ на тая страна, ти даде ржката на дъщеря си, принцесата Кео-фа“.

При все, че принцесата бѣше вече на възраст за женене, баща ѣ — царътъ не се решаваше да ѣ избере съпругъ. За да отчае тия, които ѣ искаха за жена, той имъ задаваше неразрешими въпроси или пъкъ ги караше да извършватъ необикновени дѣла; пъкъ и принцесата не бѣше проявила наклон- ностъ къмъ никого отъ тѣхъ.

Когато ротизенъ се яви въ двореца да иска ржката на принцесата, съ сигуренъ погледъ и увѣ- реностъ разлѣха по мжжественото му лице, всѣки си каза:

— Ето най-после този, когото бихме желали за съпругъ на хубавата Кео-фа.

Царътъ сжщо бѣше очарованъ, но треперящъ отъ страхъ при мисълта, че ще изгуби многообич- ната си дъщеря, той си каза:

— Нѣма да я оставя да види този хубавъ младежъ, а него ще подложа на изпитание, което ще отдалечи още мига на разлѣлата.

Тогава той заповѣда да донесатъ една голѣ- ма кошница оризъ — ѣ каза на Ротизенъ.

— Всички тия зърна сж отбелязани съ знакъ, който можешъ да видишъ; тѣ сж преброени. Въ твое присжтствие ще ги хвърлятъ въ градинитѣ, полята и околнитѣ гори. Ако ги донесешъ утре, безъ да липсва нито едно отъ тѣхъ, ще призная,

че твоео предложение заслужава да бжде раз- гледано.

Така и направиха.

Ротизенъ взе празната кошница и се върна на брѣга на поточето. Той колѣничъ тамъ и извика:

— О, вие, небесни птички, насекоми изъ въз- духа и земни мравки, не изжаждайте оризенитѣ зрънца, които попадаха по земята. Не прѣчете на най-скжпото ми желание, а помогнете на лю- бовта ми.

Щомъ каза това, весело чуруликане се чу въ клонитѣ; чуха го, молбата му се изпълни и отвсѣ- кжде политаха птички, които донасяха въ кошни- цата разпрѣснатитѣ по земята зрънца.

Ротизенъ ги помилва и имъ благодари.

Смаянъ отъ това чудо, царътъ накара да за- несятъ кошницата предъ голѣмата рѣка и да прѣс- катъ зрънцата въ нея; после каза на Ротизенъ:

— Искамъ ги за тая вечеръ.

Като птицитѣ, рибитѣ услужиха на приятеля на всичкитѣ създания. Но когато преброиха зър- ната, царътъ каза:

— Едно зърно липсва; върни се да го до- несешъ.

Ротизенъ седна на брѣга и повика рибитѣ.

— Какъ е възможно, приятели мои, да се из- губи едно зърно? Идете и го потърсете въ пѣсѣ- ка или въ тинята, навсѣкжде, дето може да бжде, дори въ тѣлото на нѣкой отъ вашитѣ братя, кой- то не е чулъ молбата ми и случайно се е нахра- нилъ съ него. Не ми се върва, че нѣкой лошъ на- рочно го е скрилъ и го пази. Щастieto на живота ми зависи отъ това зрънце. Бждете милостиви и помогнете ми да стана щастливъ.

Всичкитѣ риби се гледаха очужено, когато една отъ тѣхъ, скрита задъ другитѣ, се приближи:

— Искамъ прошка отъ княза, защото азъ съмъ виновна. Ето последното зрънце. Азъ го от- краднахъ, като мислѣхъ, че кражбата ще остане незабелязана.

За наказание, Ротизенъ ѣ тупна съ крайчеца на малкия си прѣстъ по мушкетката.

Той занесе последното зърно на царя, който му каза:

— Виждамъ, че небото те обича; затова ще те подложа още само на едно изпитание. Утре сутринъ- та, всичкитѣ дъщери на княза и голѣмци ще про- вратъ прѣста си презъ малкитѣ дупки, които сж пробити въ стеницѣ на голѣмата зала. Ще те заве- датъ предъ тая редица прѣсти; ако отгатнешъ кой е прѣста на принцеса Кео-фа, веднага ще отпра- двуваме годѣжа ѣ, за да остане дъщеря ми при ме- не, ще ти дамъ и короната си, съ всичкитѣ си бо- гатства.

На другия день сутринъта, треперящъ отъ страхъ, но съ молитва на уста, Ротизенъ минаваше предъ малкитѣ, тънки прѣсти, по-хубави едни отъ други. Тѣ бѣха съ стотици.

Обаче, той скоро се спрѣ предъ единъ отъ тѣхъ. Бѣша забелязалъ подъ нокъта едно зрънце просо. Той колѣничъ и цѣлуна прѣстъ.

Ротизенъ тогава се намѣри предъ годеницата си и видѣ на прѣста ѣ своя изгубенъ прѣстенъ.

Отъ щастие, той тихо заплака, а царътъ самъ го повдигна, при звудитѣ на небесна музика и ра- достнитѣ викове на народа.

Най-голѣмия
най-полезния
най-евтиния
вестникъ за деца
и юноши е

„ПЪЖТЕКА“
Год. абонаментъ
60 лева
Отдѣленъ брой
2 лева